

Tizedik alkalommal tartják meg a *Telekfalvi Néptánc Tábor* - az *uh.ro* szerkesztősége is kíváncsian nézelődött, miként jubilál a tábor és hogyan dobbantanak a kultúrház padlóján a tanoncok.

A szép kort megélt tánc tábor apropóján a rendezvény hajtómotorjával, **Juhász Ábel** református lelkipásztorral beszélgettünk. A beszélgetést a parókia verandáján kezdtük, ahová Ábel árkot-bokrot átszelő terepjárójával robogtunk be. A Lada Nivanak nagy szerepe van a tábori életben: a kopott, helyenként rozsdás járgány biztosítja, hogy a táborlakóknak, útviszonyokat és időjárást figyelmen kívül hagyva, minden reggel friss ételmet tudjanak hozni a városból.

A papok hamarabb szerveznek bibliaismereti tábor, áhitat-találkozót vagy akármi más. Neked honnan jött az ötlet, hogy pont tánc tábor szervezz ide Telekfalvára?

Juhász Ábel: Az egész úgy kezdődött, hogy **Józsa Levi** barátommal üldögéltünk itt kint, amikor azt mondta: „Ki kéne hozzám ide a tanítványaimat, egy edzőtáborba!”. Erre én azt feleltem: hozzád! Közben a barátok folyamatosan hívogattak, hogy hallom telekfalván lesz valami táncos edzőtábor, jönnénk mi is. Végül annyian összegyűltünk, hogy az edzőtáborból inkább tánc tábor lett.

Kolozsváron sokat jártam tánc házba és miután idekerültem lelkipásztorként szolgálni, tudtam, hogy szeretnék valamilyen tábor szervezni. Így aztán adta magát a helyzet, erre volt igény, ez érdekelte a fiatalokat. Hiába szervezek bibliaismereti tábor, ha az nem érdekli a fiatalságot. Így legalább egy kis vallást is be tudok csempészni a napi programokba.

Tánc tábor mindenféle szerveznek az országban, de tudomásom szerint csak nálunk van áhitat. Így legalább a fiatalok is eljönnek és egy csepp vallási nevelést is kapnak a tánc oktatás mellett.

Haladjunk időrendi sorrendben: túl voltatok az első táboron, hogyan tovább?

J.Á.: Az első még csak négy napos volt, és annak ellenére, hogy jól sikerült, sajnos a telekfalvi fiatalok nem kapcsolódtak be - pedig ez valahol nekik is volt szervezve. Ezért a második tábor szervezésénél gondoltunk egy merészet és Málnásra vittük, hátha ezzel kimozdítjuk az itteni fiatalokat. Arra is csak két telekfalvi jött el.

A harmadikat újból Telekfalván tartottuk, akkor viszont az volt a gond, hogy előtte a testvértelepülésünkön, Hevesen vettünk részt egy tánc táborban, ahová hat-hét falubelit vittünk. Akkor már sok lett volna nekik a kettő egy nyárra, így az itthoniból megint kimaradtak.

A negyedik találkozáson már láttuk, hogy ez így nem lesz vagány, hogy a telekfalvi fiatalok rendszerint nem jönnek el. Furcsa volt, mert magukénak érezték és támogatták is, csak éppen nem vettek részt benne. Ekkor fordulóponthoz érkeztünk és úgy döntöttünk, ha nem jönnek a fiatalok, akkor hívjuk a gyerekeket - innentől kezdve lett gyerekfoglalkozás is.

Döcögősen indult, de lassacskán kezdett kialakulni. Először csak a vallásórás gyerekek jöttek, majd azok a városiak, akiknek a nagyszülei itt laknak. Aztán kezdtek az itteni gyerekek udvarhelyi barátai is jönni. Most van olyan gyerek, akit reggel hoznak és este visznek a szülei. Sőt, kezdett felnőni az első behozott gyerekgeneráció, így idén már volt aki kérte, hogy ne a gyerekek közé, hanem a fiatalokhoz tegyünk.

Tíz év azért hosszú idő, nem untad meg minden évben megszervezni?

J.Á.: Tábor után mindig, de tábor előtt soha. Örökké megfogadjuk, hogy többet nem csináljuk, aztán elmúlik a fáradság, a kellemetlen emlékek és előkerülnek a fotók, újra kedvünk lesz és folytatjuk tovább.

Meddig lehet ezt még csinálni, mondjuk tíz év múlva lesz-e XX. Telekfalvi Néptánc tábor?

J.Á.: Lehet. Amíg én itt vagyok, addig szerintem lesz, főleg ha azok az alapemberek, akik most körülöttem vannak, akkor is velem lesznek.

Minőségileg mindig lehet újítani, mert minden évben tanulunk valamit a hibáinkból, amit jövőre másképp csinálunk, vagy éppen bővítünk. Idén például bekötöttük a templom esti előadását, ami a nagyközönség számára is nyitott, de tánc táborosok is jelen lesznek.

A tábor nagysága viszont már kezd tetőzni: idén 126 regisztrált résztvevőnk van. Olyan akadályokba ütközünk, hogy nincs hol elszállásolni őket és vannak még hasonló botlasztók, amiket a környezet állít elénk.

A tánc tábor igazi jó hangulatban zajlott terepszemlénk alatt is. Hogy mi is adta ezt az alap

ritmust, arra az egyik fő helyszínen bukkantunk rá: ez az imaház udvarán felállított mobilkocsmá. Mert rendben, hogy jó a társaság, sok a visszajáró barát, a zenészek hajnalig húzzák a talpalávalót, de mégis ez a tábor fénypontja, a lüktető közép. Hogy a mérték mérték maradjon, ki más is állhatna a pult mögött, mint egy kellően megbízható, magabiztos belső ember. Ahogy Ábel mondta: „Édesapa a kocsmáros”.

Vadásztuk azt a táborlakót, aki a legtöbb táborozáson részt vett, ám arra a megállapításra jutottunk, hogy aki mondjuk nyolc-kilencszer megfordult itt, az már a szervezők lelkes csapatát erősíti. Végül **Forró Csillát** faggatunk, aki zsinórban ötödször jött el.

Miért jöttél vissza minden évben?

Forró Csilla: Nagyon jól éreztem magam itt az első alkalommal és közben táncos lett belőlem. Új barátokat ismertem meg és reménykedtem, hogy majd a következő táborban is itt lesznek és így is volt.

Én itt kezdtem el táncolni, most már több tánc táborba is járok. Sőt, annyira rabul ejtett, hogy Vásárhelyen tanítom is a táncot. Ha egyszer eljössz, biztos függőséget okoz. Mikor az első táborom volt akkor én voltam a második legkisebb a csapatban, most meg a résztvevők kilencven százalékánál idősebb vagyok. Szeretek itt lenni, mindig történik valami jó, mindig kikerekedik egy jó sztori. Legjobban a falujárás tetszik.

Miből áll a falujárás?

J.Á.: A tábor végén összegyűlünk és a falu egyik sarkától a másikig vonulunk. Közben megállunk minden tizedik háznál, ahol énekelünk és táncolunk. Ezzel köszönjük meg a falunk, hogy befogadott erre a hétre.

A falu elfogadja a tábort?

Igen, bár minden évben akad két-három zsörtölődő. De amíg a nagy többségnek tetszik és behívnak a házaikba, megkínálnak, vagy a tábort valamilyen módon támogatják, addig csináljuk és hagyjuk hadd morogjon az a két-három ember.

A tábor résztvevőit tovább kutatva újabb unikumra bukkanunk. A Tasnády család három generációja vesz részt táborban. Ahogy szóba állunk, kiderül, hogy Debrecenből érkeztek.

József aki egyszerre van jelen apukaként és nagyapaként, elmesélte, hogy az interneten bukkant a táborra. Mivel szeretik Erdélyt és érdekli őket, hogy miként élnek az itteni emberek, úgy döntöttek felkerekednek a családdal és eljönnek Telekfalvára.

Nem nagy internetezők, de amint rábukkantak a hirdetésre, felvették a kapcsolatot a lelkésszel és jelezték, hogy jönnének.

Miért pont ez a tánc tábor, miért pont ide jöttek?

Tasnády Melinda: Mi is reformátusok vagyunk és szeretjük a magyar néptáncot. Szerettük volna a helyi néptáncokat egy ilyen autentikus környezetben, első kézből eltanulni. De nem utolsó az sem, hogy van gyerekfoglalkozás is, mert a család fiatalabb tagjai is itt vannak.

A nótaszó és tánclépések után a finom ebéd jól esett a tábor aprajának és nagyjának egyaránt. De talán az azt követő szieszta, még ennél is szükségesebb az esti programok előtt. A tábor vasárnap ér véget a gálaesttel, ahol egyéni és közös produkcióban mutatják be kicsik és nagyok, hogy mit tanultak az egy hét alatt.